

گسترش پوشش بیمه‌ای به حوزه حمل و نقل آنلاین رسید

رانندگان اینترنتی زیر چتر سازمان تأمین اجتماعی

۲

نشریه تخصصی رفاه و تأمین اجتماعی

یکشنبه/ ۱۲ اسفند ماه ۱۴۰۳
Vol.10\30,000RIs\No.471
سال دهم/ شماره ۴۷۱/۳۰,۰۰۰ ریال

ویرین

کاهش نقش شستا

در تأمین مالی از ۶ به ۲ درصد

واگذاری بانک رفاه چه تبعاتی
برای بیمه شدگان در پی دارد؟

۷

عرضه سهام بیمارستان‌های خصوصی
در بورس

۸

افق ۱۰ میلیارد دلاری تجارت ایران
و اوراسیا

۹

مصطفی سالاری:

۱۳۰ همت از مطالبات تأمین اجتماعی تا انتهای سال از دولت دریافت خواهد شد

۲

نظام ارجاع بیماران
هزینه‌های غیر ضروری را کاهش می‌دهد

عدالت درمانی همواره به عنوان یکی از ارکان اصلی نظام سلامت مطرح شده است. دسترسی عادلانه تمامی افراد جامعه به خدمات بهداشتی و درمانی، فارغ از موقعیت جغرافیایی، اقتصادی یا اجتماعی از اهداف مهم هر سیستم سلامت محسوب می‌شود. در این راستا، اجرای نظام ارجاع بیماران به عنوان یکی از سیاست‌های کلیدی در نظام تأمین اجتماعی، گامی اساسی برای تحقق این عدالت به شمار می‌رود. نظام ارجاع سیستمی است که در آن بیماران ابتدا به اولین سطح ارائه خدمات سلامت (مانند پزشکان خانواده یا مراکز بهداشتی - درمانی محلی) مراجعه می‌کنند و در صورت نیاز به خدمات تخصصی‌تر، توسط این مراکز به سطوح بالاتر (مانند بیمارستان‌های متخصصان) ارجاع داده می‌شوند. این نظام نه تنها از بار مراجعات غیر ضروری به مراکز تخصصی می‌کاهد، بلکه سبب توزیع عادلانه‌تر منابع و خدمات سلامت در سطح جامعه می‌شود. مصطفی سالاری، مدیر عامل سازمان تأمین اجتماعی، با توجه به اهمیت اجرای نظام ارجاع، عملیاتی شدن این نظام را به عنوان یک راهبرد مدیریتی در دستور کار حوزه درمان سازمان قرار داده است. او در نشست کمیته درمان که در بهمن امسال برگزار شد، نسبت به پیاده‌سازی طرح مذکور، تأکید کرد و با اشاره به تجارب سایر کشورها در این حوزه اعلام کرد: «باید نگاه اقتصادی‌تری به درمان منطقی داشته باشیم و بتوانیم به نظام ارجاع برسیم.»

۶

مطالبات نیروی کار با مشارکت تشکلهای
کارگری محقق می‌شود

از حدود یک قرن پیش، نیاز به تعریف، شکل‌گیری و فعالیت تشکلهای کارگری و کارفرمایی -هم‌زمان با توسعه کارگاه‌های تولیدی و خدماتی و حضور گسترده نیروی کار در بازار کار- به طور ملموس احساس شد. در واقع، حمایت قانونی و اجرای مقررات کار از مهم‌ترین دلایل شکل‌گیری این تشکلهای در سطح جهانی بوده است. با گسترش صنعت و تبدیل بسیاری از کشورها به مراکز تولیدی و افزایش نیروی کار، بی‌توجهی به قوانین و نبود سیستم‌های نظارتی و حمایتی، به تدریج زمینه‌ساز مشکلات در روابط کار و تضییع حقوق کارگران شد. در این شرایط، شکل‌گیری سندیکاها و اتحادیه‌های کارگری در آن برهه تاریخی، حضور این نهادها در امری را به عنوان بستر برای پیگیری مسائل کارگران تثبیت کرد. اولین تشکلهای کارگری جهان در دهه ۱۸۷۰ میلادی در انگلستان در حوزه‌های چاپ، ساختمان و خیاطی، و در آمریکا در قالب اتحادیه کفشان شکل گرفت. به دنبال آن در کشورهای صنعتی، سندیکاهای کارگری و اتحادیه‌های متنوعی در صنوف مختلف ایجاد شد. در ایران نیز پیش از انقلاب مشروطه، گرایش‌هایی میان کارگران برای تشکیل تشکلهای صنفی به منظور مقابله با بحران‌های اقتصادی، بیکاری، دستمزدهای پایین و رفتارهای غیرانسانی برخی کارفرمایان وجود داشت، اما فشارهای حاکمیتی و ممنوعیت اجتماعات و تشکیل انجمن‌ها، مانع از شکل‌گیری سندیکاها و اتحادیه‌های کارگری شد.

۴